

‘Ik voel me soms een bezienswaardigheid’

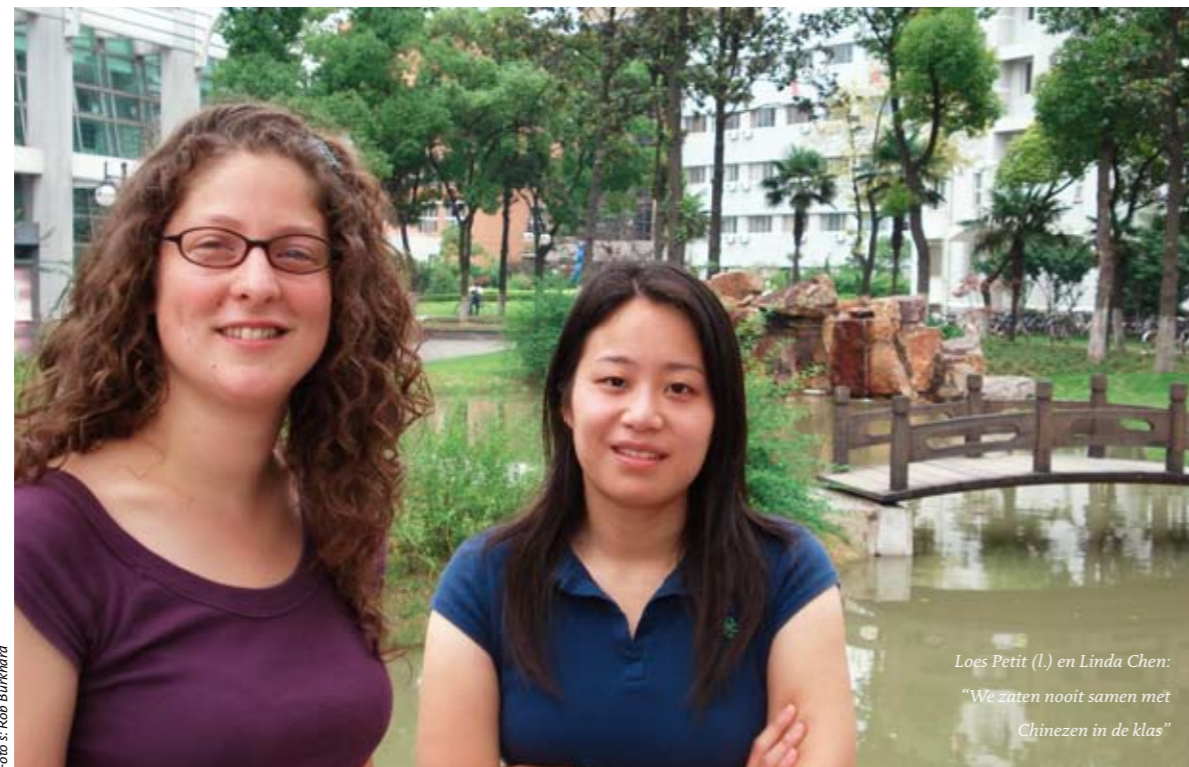
China krijgt steeds meer buitenlandse studenten, ook uit Nederland. Hoe is dat nou, studeren in China?

Twee Nederlandse studenten vertellen aan het eind van hun eenjarig verblijf in Shanghai over hun ervaringen. ‘De Chinezen werken veel harder dan de Nederlanders.’

Een jaar geleden kwamen zestien grote Chinese universiteiten zich in Nederland presenteren. Op zoek naar internationale profilering en extra inkomsten. Op zoek naar Nederlandse studenten. Het is nog te vroeg om te zeggen of deze *acte de présence* leidt tot een blijvende toename van Nederlandse studenten die naar China gaan. Het Neso-kantoor in Beijing heeft geen harde cijfers van het aantal Nederlanders aan Chinese universiteiten. Toch lijkt alles erop te wijzen dat hun aantal zal toenemen, vertelt Marrik Bellen, directeur van Neso Beijing. “Op dit moment komt het grootste deel van de Nederlandse studenten naar China om de taal te leren. Om andere vakken in China te volgen, moet je meestal al Chinees beheersen.” Hij verwacht wel dat er ook mogelijkheden komen

om aan Chinese universiteiten studies te volgen in het Engels. “Steeds vaker worden Chinese academici, voornamelijk uit de Verenigde Staten, met hoge salarissen teruggehaald naar China. De universiteiten beseffen dat internationalisering van het curriculum ook buitenlandse studenten zal aantrekken die niet alleen de taal willen studeren.”

Loes Petit en Linda Chen studeerden beiden een jaar Chinees aan de Fudan-universiteit in Shanghai. Voor Loes Petit was het een essentiële aanvulling op haar vierjarige studie oriëntaalse talen en communicatie in Maastricht. Voor Linda Chen, die internationale marketing studeerde in Rotterdam, was het vooral haar eigen Chinese achtergrond die haar naar China trok.

Loes Petit (l) en Linda Chen:
“We zaten nooit samen met
Chinezen in de klas”

Foto's: Rob Burkhard

In Beijing wordt Mandarijn gesproken, in Shanghai een dialect. Waarom kozen jullie toch voor Shanghai?

Loes: “Ik had eerder al een half jaar gestudeerd in Beijing. Het leek me daarom leuk om nu naar Shanghai te gaan. Het plaatselijke dialect kan ik inderdaad niet zo goed verstaan, maar op de universiteit wordt natuurlijk Mandarijn gesproken.”

Linda: “Ik was vier jaar geleden in Shanghai en ik vond het ongelooflijk modern hier. Deze stad is *boom*. Voor mijn vakgebied leek Shanghai me een goede keuze.”

Hoe was het taalniveau voor jullie?

Loes: “De studie die ik volg is speciaal voor buitenlanders. Ik probeerde zo min mogelijk met Nederlanders om te gaan, want als je maar een jaar hebt, dan heb je je tijd hard nodig om de taal te leren. Ik zat in de klas met veel Koreanen en Japanners, die geen Engels spraken. De leraren spreken ook alleen Chinees.”

Linda: “Ik ben op een lager niveau begonnen dan Loes. Bij de opleidingen voor beginners spreken de leraren nog wel eens Engels.”

Jullie zitten nooit in de klas met Chinese studenten?

Loes: “Er zijn wel buitenlandse studenten die in het Chinees een andere studierichting volgen, maar ik ken geen Nederlanders die dat doen.”

Linda: “Wij hebben echt een taalstudie gedaan om Chinees te leren. Daardoor volgden we nooit samen lessen met Chinezen.”

Loes: “Wij wonen hier op de campus in een enorm gebouw met alleen buitenlandse studenten. Met een of twee personen op een kamer. De Chinese eerstejaarsstudenten zitten met zijn zessen op kleine kamers gepropt. Drie stapelbedden, één klein bureau-tje en een gemeenschappelijke wasruimte op de gang.”

Linda: “Het lijkt net een gevangenis. Waarschijnlijk daarom studeren ze de hele dag in de bibliotheek.”

Zijn Chinese studenten anders dan de buitenlanders?

Linda: “Ja, Chinezen werken veel harder. Nederlanders bijvoorbeeld zijn vaak tevreden met een 5,5. Chinezen gaan altijd voor het beste resultaat.”
Loes: “Ze moeten ook wel, denk ik. Ze moeten zich onderscheiden, want er zijn hier ongelooflijk veel studenten.”

Is het moeilijk om Chinese vrienden te maken?

Linda: “Veel Chinezen met wie ik contact had, wilden dat vooral om met mij hun Engels te oefenen. Ze zijn daar heel zakelijk in. Horloge erbij: ‘Zo, nu gaan we een uur Engels spreken’. Echte vriendschap is moeilijker. Maar volgens mij is dat makkelijker als je er westers uitziet. Dat vinden ze wel interessant.”

Loes: “Ja, je krijgt genoeg aanspraak. Hoewel ik me soms net een bezienswaardigheid voel. Ik ben wel eens uitgenodigd voor een Chinese bruiloft. Hartstikke leuk. Totdat alle gasten een voor een aan mijn tafel voorbij kwamen om die interessante westering eens goed van dichtbij te bekijken.”

Linda: “Maar als je er westers uitziet, zijn de Chinezen wel een stuk vriendelijker tegen je. Ik krijg al gauw de standaard chagrijnig-Chinese behandeling.”

Was dit verblijf de moeite waard?

Loes: “Ja, maar ik zou hier best nog wel een tijd willen wonen en werken, want ik wil tolk-vertaler worden. Om echt goed Chinees te tolken zou ik hier zeker nog drie jaar moeten wonen, om mijn spreken en luistervaardigheid te verbeteren.”

Linda: “Ik vond het zeker ook de moeite waard. Ik heb een veel breder blikveld gekregen en het is goed geweest voor mijn Chinees, maar ik denk niet dat ik hier zou willen wonen. Het is toch te anders voor mij.”

ROB BURKHARD

“Chinese eerstejaars wonen met zijn zessen op één kamer; net een gevangenis”